

Un malentès comunicatiu?

written by Pau Vidal | 18 de març de 2016

La Plataforma per la Llengua fa una feina que no hauria de fer. No que no l'haurien de fer ells: no l'hauria de fer ningú. A mi, i ja em perdonareu la barroeria de la comparació, em recorda allò que contesten determinats primats quan els recrimines que llencin papers a terra: "no veus que si no els escombriaires es quedarien sense feina?"

Això de primats no va pels *plataformes*, per descomptat, ans pels homínids que protagonitzen informes com '*Si me hablas en catalán se suspende el juicio*', que recull 36 casos de discriminacions lingüístiques al nostre país ocorreguts entre 2013 i 2015 i que han presentat aquesta setmana. El ventall d'abusos és molt semblant al d'anys anteriors, i us recomano de tot cor que hi feu un tomb ([37 nous casos greus de discriminacions lingüístiques](#)). No pas perquè us indigneu amb els primats, que amb aquests ja fa anys, o segles, que hi hauríeu d'estar, ans amb nosaltres. Amb nosaltres que tolerem que passi això. Quan ens assabentem que en una ciutat de la Índia cinc homes han abusat d'una noia en un autobús ens indignem, ben justament, i correm a organitzar manifestacions, però quan un jutge de Figueres amenaça un testimoni, un metge vexa una mare en un consultori o dos policies agredeixen un ciutadà, sempre en nom de la superioritat del castellà, ens quedem tan amples. És més, a la immensa majoria ni tan sols se'ls acut que això pugui passar perquè per a ells la imposició de la llengua de Castella és la situació normal. Fan igual que els negres de les Bahames, tal com explica Ferran Suay a *La bona educació dels ciutadans de les Bahames*: baixen sistemàticament de la vorera per deixar passar els blancs, sense que ningú els ho demani ni n'hi hagi necessitat. Aquí estem tan avesats a desactivar el conflicte per por de rebre que ens hem arribat a creure que no n'hi ha (amb la col·laboració inestimable de l'Administració i la realitat

paral·lela que projecta a les seves sales).

Però ja ho crec que n'hi ha, de conflicte, tal com documenta aquest report i tots els anteriors que ha fet públics la Plataforma per la Llengua. En realitat n'hi ha força més, perquè les desenes de casos denunciats corresponen majoritàriament a àmbits de l'Administració de l'Estat: justícia, cossos de seguretat i salut. La qual cosa podria fer pensar que, si bé un determinat percentatge de funcionaris abusa del seu poder, en l'àmbit privat això no passa perquè les relacions són més equitatives. Però desgraciadament no és així. En l'àmbit públic el ciutadà vexat té més facilitat per denunciar perquè sap o pot saber el nom de la persona que té a davant, l'agressor, mentre que en una associació, una botiga o un club recreatiu no és tan senzill; i a més, paradoxalment, en un espai públic (posem per exemple un ambulatori) és possible que hi hagi algun altre funcionari davant de qui reclamar. Com que en un bar, per exemple, això no passa, el client escridassat acaba renunciant al merder que implica avisar la policia i esperar que arribin mentre aguanta el xàfec d'improperis i probablement les amenaces dels primats sense uniforme (i això comptant que després la poli et vulgui entendre). La setmana passada l'escriptor Simon Harris va fer públic que un agent dels Mossos d'Esquadra l'havia escridassat per haver anar a comissaria a denunciar amenaces feixistes: [Un escriptor anglès rep amenaces per ser favorable a la independència catalana](#). L'hegemonia lingüística castellana està tan i tan arrelada que qualsevol ciutadà digníssim, pare de família i complidor amb Hisenda, es pot convertir en un energumen i insultar greument el locutor d'una retransmissió esportiva que, pensant-se que està fora d'antena, s'adreça als de control en català, tal com va passar arran de l'últim Bayern-Juventus ([Una frase en català provoca un allau d'insults durant el Bayern-Juventus](#)).

La feina que fa la Plataforma per la Llengua no servirà de res si no ens indignem. Amb nosaltres, repeteixo. Sabeu quantes

denúncies acaben amb sentències condemnatòries? Ja us ho ensumeu, oi? Exacte: cap ni una. Els polis agressors són exculpats sistemàticament (i com els haurien de condemnar, si lluiten a la mateixa trinxera?), a jutges i fiscals no els bufa ningú i als professionals de la medicina els protegeixen els seus superiors. Com per exemple a la doctora argentina Giuliana Garibaldi, de l'Hospital de Sant Joan Despí-Moisès Broggi, que el juny de l'any passat va rebre una pacient a urgències amb la salutació "*Hábleme en castellano que si no no la voy a entender*". La direcció del centre, en aplicació de la política marejaperdiuista, considera l'incident "un desafortunat malentès en el procés comunicatiu metge-pacient" (no m'ho invento) i dóna peixet, això sí, reconeixent que la metgessa va ser "poc empàtica i assertiva". Com a cirereta de la hipocresia, la direcció declara que el seu objectiu és "que tots els professionals siguin capaços de comunicar-se de manera efectiva en els dos idiomes oficials". Comunicar-se? Què ha fet l'Hospital Moisès Broggi (i els altres) per tal que "professionals" com la senyora Garibaldi o el ja famós abusapacients del CAP de Torelló siguin capaços de comunicar-se en els dos idiomes oficials?

Sabent tot això, com podem seguir amagant el cap sota l'ala? Fins quan pensem comportar-nos com els negres de les Bahames? O és que esperem que ens ho resolguin a Europa, on dijous, per primera vegada, es va debatre sobre les vulneracions dels drets lingüístics dels catalanoparlants gràcies a la iniciativa de l'eurodiputada Marina Albiol (Esquerra Unida)? La Unió Europea sap per experiència que l'Estat espanyol incompleix sistemàticament tota llei o normativa que contravingui el seu parer, i difícilment serà diferent en aquest cas, atès el llarg d'historial de boicots i trepitjades espanyoles en una qüestió tan de principis com aquesta.

La Plataforma per la Llengua fa una feina que no hauria de fer però la fa molt ben feta. Mentre no declarem oficialment extingida, doncs, la necessitat de fer-la, una bona manera de

canalitzar la justa indignació que hauríeu de sentir és la seva guia 'Què faig si...' ( ), tot de consells per afrontar situacions quotidianes de conflicte potencial. El punt de partida és valent i, a diferència del discurs oficial, diu les coses pel seu nom. També dóna arguments per desmuntar unes quantes fal·làcies que campen en aquests temps de bonisme (començant per la idea *siudadana* de "les llengües són dels ciutadans i no dels territoris") i, per si de cas, hi afegeix indicacions sobre com denunciar vulneracions de drets. A mesura que comenceu a aplicar-la ja veureu que sou més a prop de fer el pas que liquida la relació amo-esclau: fer que sigui l'altre qui baixi de la vorera.